

Şükrü Erbaş

YAŞIYORUZ
SESSİZCE

Şiir

Şükrü Erbaş

1953'te Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini bu kentte yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nü bitirdi. İlk şiiri *Varlık* dergisinde yayımlandı (1978). 1972 yılında girdiği TMO Genel Müdürlüğü'nden 1998 yılında emekli oldu. Ceyhun Atuf Kansu (1987), Orhon Murat Arıburnu (1996), Ahmed Arif (2002), Homeros Emek (2004), Dil Derneği Ömer Asım Aksoy (2005), 17. Altın Portakal (2013), 1. Dağlarca Şiir (2015) ve Halkevleri 6. Halkın Hakları Sanat (2016) ödülleri sahibi. 1985-1988 yılları arasında *Yarın* dergisinin yazı kurulunda, 1993-1999 yılları arasında Edebiyatçılar Derneği'nin yönetiminde görev yaptı.

Şiir: *Küçük Acılar* (1984), *Aykırı Yaşamak* (1985), *Yolculuk* (1986), *Kimliksiz Değişim* (1992), *Bütün Mevsimler Güz* (1994), *Dicle Üstü Ay Bulanık* (1995), *Kül Uzun Sürer* (1996), *Derin Kesik* (1999), *Üç Nokta Beş Harf* (2001), *Yalnızlık Heceleri* (2003), *Gölge Masalı* (2005), *Unutma Defteri* (2007). (Bu kitaplar, Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından *Bütün Şiirleri başlığı* altında üç ciltte yayımlandı.)

Bağbozumu Şarkıları (2012)

Pervane (2015)

Yaşıyoruz Sessizce (2016)

Deneme: *İnsanın Acısını İnsan Alır* (1995), *Gülün Sesi Gül Kokar* (1998), *Bir Gün Ölümünden Önce* (1999), *Sarkacın Kalbi* (2002), *Çekilme Suları* (2009).

(*İnsanın Acısını İnsan Alır*, *Gülün Sesi Gül Kokar*, *Bir Gün Ölümünden Önce* adlı kitapları Temmuz 2014'te *İnsanın Acısını İnsan Alır* (Bütün Yazıları-1) ve *Çekilme Suları* (2009), *Sarkacın Kalbi* (2002) adlı kitapları Kasım 2014'te *Çekilme Suları* (Bütün Yazıları-2) adı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.)

Söyleşi: *Eşik Burcu* (2010)

Kırmızı Kedi Yayınevi: 653

Şiir: 41

Yaşıyoruz Sessizce

Şükrü Erbaş

© Şükrü Erbaş, 2016

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Kapak Tasarımı: Melis Rozental

Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ekim 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9658-90-4

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

İÇİNDEKİLER

Babanız İçerde Şiir Yazıyor Diye...	5
Ömür Hanım	9
Ölüm Yok Dünyada!	10
Islık Çalan Odalarda	17
Sela	19
Selvinin Altında	20
Kim Bilir	21
Eski Yalnızlık	22
İpi Kopmuş Boncuk	24
Uğultu	26
Tam Kendini Seveceksin...	28
Kül	32
Kırmızı Bahçe	33
İki Hayat	35
Bir de Çocuklar	37
Toprak Türküsü	39
Gülüp Oynadığım Ele Karşıdır	41
Sonsuzun Uçları 1-39	43

**Babanız içerde Şiir yazıyor diye
Çocuklarımı sessiz ağlattım ben.**

Hatice Erbaş

*Ben öldükten sonra üzerimde otlar bitsin, çiçekler açsın.
Taş kapatır, çimento kapatır, hiç kimse istifade edemez.
Benim toprağım da millete hizmet etsin. Orada biten
otlardan koyun yesin süt olsun, kuzu yesin et olsun,
arı götürsün bal olsun. Benim, taşın altında yatmakla
bir istifadem yok. Bunun için üstümü kapatmayın.*

ÂŞIK VEYSEL

ÖMÜR HANIM

Güzelliğın geçici olmadığını senden öğrendim
Emeğın aşktan büyük bir hazine olduğunu senden
Zaman, kâküllerinden doğar topuklarından batardı
Al yeşil soluğum, yarasına döndüğüm, sözümün sahibi
Sevmenin, dünyayı sevmek olduğunu senden öğrendim.

2015

ÖLÜM YOK DÜNYADA!

Dışarılar ne kadar güzel, demiştin.

Ayaklarımı özledim, demiştin.

Çıkınca dağlara gidelim, demiştin.

Kirpiklerin açıldı, kapandı

Gelinlikler içinde bir kız

Sivilceler içinde bir oğlan

Gözyaşı beşiği odalar

Hayal salkımı iki çocuk

Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı, kapandı
Derinlerde iki baba masalı
Sır tutmuş iki anne
Yaşlandıkça bizden masum
Yaşlandıkça bir özür duası
Girdi içeri.

Kirpiklerin---
Bir bahçe dolusu gülhatmi
Belikleri çözülmemiş kar uykuları
Acemi bir deniz sevinci
Gövdende boncuklanan gökyüzü
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı---

Kömür kokularıyla dolu yalnızlıklar

Şekerli sudan yapılmış iki çocuk ağdı

Ölümün sokaklardan taşıdığı bir şehir

Çocuklarının ders çalıştırdığı bir gül anne

Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı, kapandı

Yoksulluğa gülümseyen yaşama büyüü

Gelişini şiirlerle karşılayan odalar

Gençlik Parkı'yla Hayvanat Bahçesi arasında

Misafir ağırlayan bir yorgun gurbet

Girdi içeri.

Kirpiklerin---

Rüyalarından yapılmış bir oğlan

Arzularından doğmuş bir kız

İki güzellik elifi emeklerinden

Elleri canında yaşama sevinci

Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı---

Gülüşü buğday tozu bir baba

Süt kokularından bir anne hasreti

Bir ellerinde zeytinyağı bir ellerinde peynir

-Ben, işten okula gidiyorum akşam soğuşunda-

Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı, kapandı
Yabancı bir gökyüzündeyiz
Geldiğimiz yerler çoktan ölü toprağı
Yeni insanlar seviyoruz
Hepsi, yüzlerinde senin güzelliğın
Girdi içeri.

Kirpiklerin---
Pata eteklerinde yatıyor, Zeytin başucunda
Kimi seviyorsan acısı sende kalıyor
Harflerden bir yalnızlık yolların ucunda
Kırk beş yıllık bir kavuşma
Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı---

“Ne düşünüyorsun Hatice”

“Bilmiyorum ki”

Ağzında sevdiklerinin cümlesiz güzelliği

Dünyadan elini çekmiş bir sonsuzluk

Girdi içeri.

Kirpiklerin açıldı kapandı

Doktorlar bembeyaz susuyor

Ben sana inanıyorum

Ölüm yok dünyada!

Son bir gök damlası ağzının burcunda

Girdi içeri.

Kirpiklerin kapandı, kapandı
İlaçlar bitti, uykular bitti
Dudakların kurumuyor, ayakların şişmiyor
Soracak sorumuz kalmadı
Hepimizin canından yapılmış bir ölüm
Girdi içeri:

- Ciwan beni hatırlayana kadar yaşasaydım.
- Ölecekmişim gibi ağlayıp durma öyle.
- Tedaviyi neden kestiler ki?
- Ölürsem çocuklarımı üzme.
- İyi ki seninle yaşadım dünyayı...

2015

ISLIK ÇALAN ODALARDA

Seni yalnız bıraktım diye
Mezarından bile koşarak geliyorum eve.

Islık çalan odalarda
Konuşuyorum konuşuyorum konuşuyorum.

Uzaktan gelmişim, ağzımda sabahın çiy taneleri
Çocuklaşma diyerek çekiyorsun ağzını.

Sonra kaldırıyorum başımı, pencere değil
Sıralı kirpikler gibi çocuk ölüleri.

İnsan acısından utanır mı
Döktüğüm yaşlarla zehirleniyorum.

Bizden geçti de, demiştin, hepsi ölümün rahminde
Bu çocuklar nasıl yaşayacaklar bu ülkede.

Antakya'dayız, Vakıflı Köyü'nde kalbimizi seviyoruz
Bu iyilik içinde kimin aklına gelir ölüm.

Deniz kıyısına gidelim haydi
Mavi, göğsünde uyutur biraz korkumuzu.

İki kişilik bir yalnızlığım fotoğraflarının önünde
Birisi alıp götürdüğün, öteki bırakıp gittiğin.

2016

SELA

Metin söylüyor Hatice
Hançeresinde senin acın
Kırpiklerinde benim kalbim
İki kaşının arası uzun bir sela
Parmakları tam yaranın üstünde
Kaldır başını o gölden anne, diyor
Tutuşan otlar gibi düşüyor sesi
Belikli bir kız, okulun bahçesinde
Çamlığın başına karlar düşürüyor.

İyi ki dinlemiyorsun
Unutmak diyor, sonsuz rüya diyor
Kaybolmak diyor bir hiçlikte
Metin beni senin koynuna gömüyor:
Besbelli üşütür soğuk topraklar
*Soymayın, soymayın giydiklerini.**

2016

* Ahmet Kutsi Tecer.

SELVİNİN ALTINDA

Limoni bir selvi diktim başına
Orada da bir hayatın olsun diye
Nazmi elimden tuttu can suyunu verirken
Güneş taşıyacak sana soğuk havalarda
Gidip gelip yapraklarını öpüyorum
Dalları uzanıp yaşlarımı siliyor
Yüzüm gözüm toprağından bir dua
Sen evsiz yapamazsın
Alıp getiriyorum
Ben ölmeden sana ölüm yok, bunu unutma
Dünyanın bütün çiçekleriyle
Bütün şarkılarıyla, şiirleriyle
Murat damlası, acı salkımı çocuklarıyla
Burada tutacağım seni.

2015

KİM BİLİR

Senin Tanrıya inandığın kadar
Tanrı da sana inansaydı
Kırpıklarının yıldızlı burcundan
Saygıyla gülümseyerek dünyaya
Yaşar giderdi evimizde
Ben seni sevdikçe, kim bilir
O da kendini severdi.

2016

ESKİ YALNIZLIK

Vefasızlık, Hatice

İnsanın büyük yalnızlığı

Küçük ölümü

Kendine verdiği bir eksilme cezası.

Senin o kirpiklerinden tutup

Başını güneşlere çevirdiğin çocuklar var ya

Evlerinin acısını kalbinde uyuttuğun

Şimdi senden çok uzaktalar.

Kendisini sevmek için olsun

İnsan arar değil mi bir iyilik zamanını

Kalp, eşyadan daha çabuk soğuyormuş

Eyvah ki bir daha yalnızsın mezarında.

Nasıl unutuŖa dnŖr insan böyle
Güzellik ölümle biter mi hiç
Sen olsan yine bađıŖlardın
Ben yapamıyorum Yunus'un kızı.*

Kırk beŖ yıldır beni insan eden
Yüređindeki o sabırlı merhamet
Soğumasın diye bu sessizlikte
Onların yerine de konuŖuyorum seninle.

2016

* Yunus Emre.

İPİ KOPMUŞ BONCUK

Bir gün, "benim için şiir yazdın mı hiç" demiştin. Göstermiştim, "şu heves sensin, şu incinmiş gurur sen, şu utangaç aşk, şu Posta Caddesi'ndeki daktilo sesi, çocukların okul dönüşü sevinci sen." Kuşkuyla bakmıştın yüzüme. Kirpiklerim içime dökülüvermişti. Susarak büyümüş iki çocuktuk biz, kendisini sevmeyi bilmeyen. Yanımızda birisi olmadan sevincimizden utanırdık. Kaç hayat evimizde bizden çok soluk aldı. Sonra harfler girdi yoksulluğumuza. Sonra dünyanın bütün mazlumları. Elimde başkalarının rüyası, bir var oluş acısıydım önünde. Yazmaya, okumaya ayırdığım zamanlar senin de zamanlarındı. "Tenha gezen evliyam" dedim. "Ben gittim harf harf dağıldım / Sen tamamladın cümlemi."*

* *Derin Kesik*, Bütün Şiirleri-2, Kırmızı Kedi Yayınevi, s. 142.

Yüzüm bir gelecek atlası. Başım önde dönüyorum bütün yürüyüşlerden. Mavilik yitirdi hükmünü. İpi kopmuş bir boncuğum senden sonra. Bedeni olmayan bir zaman, odalarda. Canım ne kadar acıyorsa sözüm o kadar üşüyor. Ömür Hanım, Şahgülüm, Köroğlu'm... sana bir nefes olamayan şirden de geçtim.

2015

UĞULTU

Yıllarca yalnızlık şiirleri yazdım.
Kalabalıklardan yapılmış bir ceza
Kalabalıklarda boğulmuş bir arzu
Tanrının sureti, ormanların uğultusu
Seslerden soğuk bir sessizlik
Çıngıraklı zamanlar
Boyasız evler, çatısız duvarlar
Bir şey söylemeden gidenler
Bir şey söyleyip de unutanlar
Sokak köpeklerinin ıslık çalan gecesini
Ağaçların sabah rüyası yollar boyunca
Yoksulluğun çarşılarında döktüğü yaprak
Ayrılık dedim, kavuşma dedim
"İnsanın içini dökmekten vazgeçmesi" dedim.

Şimdi içimde kirpiklerinin uğultusu
Ağız dil vermez bir dünya cezası
Başkalarının kaderlerinden soğuma
Bir öksüz ruh, bir gönül acısı
Toprağın bedeninde bulutların kefeni...

Ölümünü bırakıp odalarımıza
Uzun yanlışımızı düzelttin sonunda:

Tanrı yalnızlığı senden yaratmış.

2016

TAM KENDİNİ SEVECEKSİN...

Üç yıldır ölüyorsun Hatice
Yataktan kalkıyorum, ölüyorsun
Odadan odaya geçiyorum, ölüyorsun
Su içiyorum, boğazımda mezar hecesi bir taş
Bademaltı'ndayız, ayaklarını sevdiğin günler
Ölümler de soluk almak ister
Limon çiçeklerinden bir yaşama ayını
Yaptım mamur ettim geri devirdi diyor bir ses*
Gözbebeklerinden topuklarına çekiliyor dünya
Eteklerinden düşüyorum, düşüyorum.

İşten geliyorsun, kış, soluğun saçaksız kuşlar
İki omuzunda bitmiş gün
Ellerinden tutuyorum
Birden ölüyorsun.
"Bugün çok güzelsin" diyor Ayşegül Hemşire
İçinde bir nazlı göl usulca yapraklanıyor
Tam kendini seveceksin
Ölüyorsun.

* Sefil Selimi.

Çıralı'ya gidelim haydi, nar çiçekleriyle
Yaseminlerle silelim ilaç kokularını
Kalkacaksın, ölüm ayaklarında bir isteksizlik.
Bizim o elleri gökyüzü doktorlarımız
"Hatice Abla" diyorlar, hepsi birer Lokman iyiliği
Gözlerin bir daha tutunuyor dünyaya
Ölüyorsun.

Yirmi yaşımız siyah beyaz bir zaman
Ankara henüz ana rahmimiz olmamış
Güzelliğini omzuma alıyorum Kurtuluş Parkı'nda
Dört yanımız yeni dünyaların buğulu harfleri
Saçların ağzımda düğün-dernek
Birden ölüyorsun.

Denizdesin, bozkır mavi bir acemilik
Gövden altın güneşlerde ibrişim yumağı
İçindeki çocuk sularla örtüyor çıplaklığını
Beydağları iki omzunda iki gökkuşağı
Ölüyorsun.

Ve çocuklar Hatice, yaşama nişanımız çocuklar
Ağızları donmuş korku, ayva sarı tüyleri kan, rüyaları
Hepimizin suskunluğundan bir mezar taşı
Hangi evde doğarlarsa doğsunlar
Bizim evimizde ölüyorlar.

Sevmenin Tanrı soluğuyuz ikimiz de
Gövdemiz dünyanın ilk atlası
Boynundan dudaklarına dönüyorum mahcup
Kışlanın radyosu birden camlarda:
*Bastığımız kara toprak boyumuzu aşar bir gün.**

Gidelim diyorum. Gidelim diyorsun. Sermayemiz hayal.
İnsan yaşlanınca bir yere gidemez değil mi
Çocuklara başka bir kader, bize bir gelecek masalı
Tam su yüzüne çıktık, dünya kalbimizin hizasında
Sen hak ettin bu mucizeyi, diyorum, ağzım kan ter içinde
Gözlerin biliyor her şeyi, gözlerin bir yaşama çılgılığı

Ölüyorsun...

2014 - 2016

* Karacaoğlan.

KÜL

Toprak dilsiz

Su yalnız

Ateş bir gözyaşı külü

Göklerin ardına çekildi rüzgâr.

İnsan dersen

Ha var, ha yok.

Çengeli mezarına asılı

Bir soruyum dünyanın ortasında:

İnsan neden ölür Hatice

Ölüm neden vardır?

Herkes boşluğun fotoğrafı

Bir bilen yok.

2016

KIRMIZI BAHÇE

Bir gün yanına gelmesem
Mezarının yalnızlığı doluyor gövdeme.
İlk evimize koşuyorum çırpına çırpına
Gökteki bütün kuşların
Yağmurların, yıldızların
Yüzüne konup yüzünden havalandığı
O tek pencereyi sonsuzluğa
Kırk beş yıla yeniden başlıyorum.

İnce bileklerinde iki çocuk
Sobanın üstünde bir kırmızı bahçe
Göğüslerin iki dolunay uykunun göklerinde
–Bu çocuk neden bu kadar ağlıyor–
Beyaz tülbentlerde terleyen yorgunluk
İnsanı miraca çıkaran zülüfler
Gözlerinden sesine dökülen gamzeli göl...

Ellerin sonra, yedi renkli yumaklarda
Düğün eden serçe kuşları
Eşyaların gülümsediğini sende gördüm
Yokluğumuzu hazineye çeviren rüya
Hayat bilgim, gönül evim, tarazlı sokağım
Merhamet, onurun ilk harfiymiş
Bunu da sen yazdın çizgili defterime.

Seni unutacak ömrüm kalmadı
Bir soğuk zamanın akşamında
Dönüp yine sana başlıyorum...

2016

İKİ HAYAT

İnsanlar ölümü yanlış biliyor
Arasalar seni, gelseler
Öyle çok şey var ki konuşacak.

Bu neyin korkusudur
Herkes kendinin de ücretine çekiliyor
Ne hazin. Ölüm yaşayana gelir değil mi?

Benim iki hayatım oldu diyorum
İki kere yaşayacağım, iki kere öleceğim
Boşluk bile bunlardan anlamlı bakıyor.

Utanmak kötü
Sözü değiştiriyorum
Rahat dönsünler hayatlarına.

Sonsuzluęu bağışladı onlara
Eşyaların tanrısı
Ölüm uğramayacak evlerine!

Bilmek hiçbir yalnızlığa benzemiyor
Bir kuyu çanına dönüyor dünya
İnsan en çok yakınlarından ölüyor Hatice...

2016

BİR DE ÇOCUKLAR

Annen sesleniyor avludan
“Sardunyalara su verin biraz
Renklerini boğmaya başlamış toprağı
Top kadifeler yaprak döküyor yalnızlıktan
Gülhatmiler serçeleri taşıyamıyor dallarında
Ne zaman öğreneceksiniz bilmiyorum ki
Evlerin yalnız eşyalardan yapılmadığını.”

Sesimi gözyaşımla yıkayarak
Gidip toprağına fısıldayacağım
Söylediklerinden ötesini yaşadı kızın
Su değil kalbinin iklimini verdi çiçeklere
İsminden isimler ekledi öpe koklaya
Kediler köpekler saka kuşları
Ezilmiş bir salyangozun acısı
Çınarları sabah duasına çeviren serçeler
Bizden önce sahibiydi evimizin.

Bir de çocuklar
Baktığı yere gömülen anneler bir de
Çocuğunu Tanrı inkârıyla kefenlemiş bir baba
Duası kalmamış yoksulluk
Devletin onurundan vurduğu herkes...

Hayatla büyüleyip son soluğunu
Ölümü de ekledi kızın evimize.

2016

TOPRAK TÜRKÜSÜ

Yüce dağ başında yıldız kervanı
İndim ak göğsüne ecel zamanı
Sildim gözlerinden dünya yaşını
Çalındım çırpındım yokmuş dermanı.

Yürüdüm yürüdüm varmadı yolum
Tükendi gökyüzüm kapandı günüm
Açsam mezarını alıp getirsem
Yattığı yerlere toprak olduğum.

2016

Gölöp oynadığım ele karşıdır

Karacaoğlan

SÖNSUZUN UÇLARI

1.

Neden kimse sana benzemiyor Hatice?

2.

Gözyaşımın sahibi
Ne zaman alnımı camlara dayasam
Kanatlarını canıma batıra batıra
Sana uçuyor bütün kuşlar.

3.

Ölümü senden mi öğrenecektim
Soluğu canımdan çekilen kadınıam.

4.

Aynalı Hamam'ın yokuşunda
Rüzgârlı bir zülûf
Bütün kenti göklere çıkarıyor
Bir ben kalıyorum o sonsuzlukta.

Nereye gidiyorsun bırakıp beni
Güzelliğın Tanrısı, nereye...

5.

Çocuklar geldiler mi hiç?

Geldiler Hatice

İçimize baktık uzun uzun

Sana geldik

Tek tek odaları kokladılar

Bizimle ağladın sen de

Sonra yine ikimiz kaldık.

6.

İster ölüm olsun ister ayrılık

İnsan unuttur mu var olduđu bedeni.

Dünya sözüm, can evim

Bir gün ağızından uzak gülerse ağızım

Tanrı gökyüzüyle boğsun beni.

7.

Kumafşarı'ndayız

Gökyüzü ve toprak kocaman bir salıncak
Eteklerin sevmenin bütün arzularıyla boyalı
Rüzgâr değil, dünya soluk alıyor
Savrulup duruyorum saçından tırnağına.

Güzellik uzun konuşmaya gelmiyor hiç.

8.

Hangi çölden geleceğim sana
Yol harami, kandil kör, kumlar acı.
Dünya hükmünden azade Leyla'm
Sen bir Tanrı masalısın bundan sonra
Ben evin eşğinde
Her gün ipe çekilen bir eski rüya.

9.

Hece taşlarından başka
Okuyacak yazım kalmadı.

10.

Elma bahçelerini anımsa
Tahtalı Köprü'yü anımsa
Eteklerindeki karıncayı anımsa
Ağzın bütün çiçeklerin tomurcuk vakti
Söğütlerin öpüşünü anımsa
Göğüslerindeki teri anımsa
Gözlerinden gözlerime düşen
Güneş bahçelerini anımsa
Unutma ölürüm, unutma ölürsün
Ayva çiçeklerinin gökleri altında
Ağzına fısıldadığım sözleri anımsa...

Yalnızlığımın annesi
İnsan ölünce yalnız kendisi ölmüyor
Ne diyordu Metin Abi
*Yani benim gözlerimin bunca yıl gördükleri
Bir gün benimle birlikte
Yok olup gidecekler, öyle mi?**

* Metin Altıok.

11.

Hurma ayır mezarlığında bir kadın
imenler üstüne *kandan izler* döküyor.*
Sesinin bütün kıvrımları ölümün sureti
Vakit, dünyanın dışında bir vakit
Toprak iç geçiriyor sessizce.

Ağız dil vermezim
Seninle konuşayım diye ağlaya ağlaya
Taşların dilini öğrendim sonunda.

* *Kandan izler gördüm yeşil yaprakta.* / Erzincan Türküsü.

12.

Ömür Hanım

Çıkarıp çerçevesinden o hayal zamanları

Silmezsem eğer hayatın harfleriyle

Her gün biraz daha tozlanacak evimiz.

13.

Viyana. Mozart. Tuna.

Elisabeth'in dükkânı.

Herkes dönüp korkusunu severken

İnsanı kendinden taşıran bir incelik

İki küçük periyle

Menevişler düşürüyor acımıza

"Elfen helfen Menschen"*

Ömrümün elifi

İnsan Tanrıdan önce sevgiye inanır

Perilerden bir masal yatağının başında

On ay ölümü evimize sokmadı Elisabeth.

* Periler insanları severler, yardım ederler.

14.

“Evden uzaklaş biraz
Antalya’dan çık
Mezarlığa gitme her gün
Fotoğraflar dünyayı örter
Acı soğusun
Sen Tanrı değilsin
Ölülerden değil
Dirilerden geçer zaman
Git, bir başka insana dokun...”

Ben de öyle yapıyorum
Harflerden binlerce Hatice yaratıp
Tek tek dokunuyorum hepsine
Büyüyorum, büyüyorum
Nasılsa ölüm var değil mi
Binlerce hayatla gülüyorum zamana
Gülüyor benimle birlikte Hatayı de:
Bir derdim var bin dermana değişmem.

15.

Beni unutmaktan koru

Beni yalnızlıktan koru

İçimdeki merhamet soğumasın

Yüzünü çevirme acımdan

Beni taşa dönmekten koru.

16.

Despina Yozgat'tan gelmiş
Sen Selanik'te doğmuşsun!
İstanbul, ülkesiz devletsiz bir güzellik
Birinizin gülüşü ötekinde gökyüzü
Bu kadar mı güzel çiçeklenir dünya.

Halkların-- diyeceğim
Kalbiyiz diye gülümsüyorsun.

17.

Onlara dedim ki, ölüm sizsiniz
Hiçbir Tanrı iyi yapamaz sizi
Hiçbir kötülük utandıramaz
Her cümmeniz bir çocuk tabutu
Her annenin ağıtı baş yastığınız
Babaları çoktan gömdünüz
Çocuklarının koynuna
Bütün mezarlar varoluş tahtınız
Eyvah ki her gün biraz daha zalim
Kapanmayacak açlığı ruhunuzun
Hepimizin hayatını utanca çevirdiniz.

Laleş'e sordum Hatice
Paramparça bir sevgiyle fısıldadı
Evleri Sur'da değilmiş
Ronya iyiymiş
Sevinebilirsen eğer!..

18.

Odalardaki boşluğunu topladım geldim
Neşet'in bütün seslerini topladım geldim
Yalnız uçan kuşların gökyüzünü topladım geldim
Yastığında solan tülbendin kokusunu topladım geldim
Çocuklar aradı, seslerinin aştığı yolları topladım geldim
Bir kadın ilaç soruyordu eczanede, elleri yok
Alın çizgisinde yanan kandilin fitilini topladım geldim
Mihrapsız secdesiz bir dua mezar taşlarında
Sen nasıl yok olursun anlamıyorum, topladım geldim*
Gül bozuk, kadife soğuk, karanfil gözyaşı kurusu
Limoni bir selvi bütün armağanım, geldim...

Şahgülüm, başucundayım, sevgililer günün kutlu olsun...

* *Ben nasıl yok olurum anlamıyorum / Dünya yok olabilir belki.* - F.H. Dağlarca

19.

Bu aşk yüceliktir, yüceliktir, yüceliktir

*Bu suret hayalden ibarettir, hayalden ibarettir,
hayalden ibaret*

Bu nur ululuktur, ululuktur, ululuktur

*Bugün buluşma günüdür, buluşma günüdür,
buluşma günü!*

MEVLÂNÂ

20.

Tuhaf bir adam oldum

Kendimle konuşuyorum evin içinde

Biraz da şu koltuğa oturayım, diyorum

Perdeleri ne kadar zamanda yıkardın, diyorum

Bir gün olsun açık bırakmıyorum yatağımızı

El ayak değmeyen yerler nasıl tozlanıyor böyle

Merak etme, mutfağı tertemiz ettim

Terlikler senin istediğin gibi duruyor

Çamaşır ipini silmeden asmıyorum çamaşırı

Bir kahve yapayım diyorum

İki fincan koyuyorum, süt hazırlıyorum sana

Sessizlikten mi nedir

Bütün bunları yüksek sesle söylüyorum.

İnsan başka nasıl katlanır ölüme, bilmiyorum.

21.

Misafirler gitti
Biz kaldık yine.

Eşyaların düzeni bozulmasın diye
Çırpınıp durdum sessizce.

Yeri değişen her şeyin
Seni biraz daha uzaklaştırdığını söyledim
Öylece baktılar yüzüme.

İnsan anılarını nasıl korur başka
Bilmiyorum
Duvarda kocaman bir çivi deliği.

Yollarımın sahibi
Ben ölene kadar
İkimiz de bir yere gitmiyoruz.

22.

Herkes gülüp oynuyor Hatice
Gülüp oynamayanın da
Yarası yaramıza değmiyor.

Ne yapacaklardı, değil mi
Başkalarının ölümü
Bir gizli yaşama sevinciyken.

Kadınım
Kaç kez gölgelendi yüzümüzde
Hayatın o büyük bağışı:

Acısını unutanın
Yıldız dolmuyor gecesine
Buydu bizim soylu yalnızlığımız.

23.

Kardeşlerin mi?

Sen öldün onlar konuştu.

Bir ölü zamandan ötekine

Kan pıhtısı birer cümle hepsi de.

Ah ey hak edilmemiş hayat

Nasıl da düşüksün sözler içinde.

– Gelsinler mi?

Gözlerin hâlâ o boşlukta.

Uzaklık ne büyük imkân!

Herkesten çabuk inandılar ölümüne.

Evimin sızısı

Kardeşlerin ölümün olmadığı yerlere gittiler!

24.

Ömür Hanım

Seni çok özledim, çok

Ben gelene kadar çürüme ne olur.

Yüzüm kuyular mührü

Ellerim iki turna uyuduğun sonsuzlukta

Odalar toprak döküyor üstüme.

Ölümü de dünyada yaşıyormuş insan

Gövdem kalbimin darağacı

Şahgülüm... uzun sürmeyecek yalnızlığım.

25.

Sarkaç durdu. Kapı yok.
Ayna buğulanmıyor.
Tanrı bitti.

Ölüm değil büyük ceza
Her zerresi yalnızlık
Bir dünyayı sevmek hâlâ.

Ayrılık burcum...
Parmaklarım birer mihrap çirası
Gövdem bitene kadar tüteceğim başında.

26.

Ölümden sonra da büyüdüğüm beşik...

Kirpiklerim birer gözyaşı kalemi
Dünyayı iyiliğinle yeniden yaratarak
Tanrı ayetiyle aynı yalnızlıktan süzölmüş
Her harfi mezarında bir gökyüzü damlası
Fotoğraflarından bir daha doğurarak dilimi
Tomurcuk bahçelerin baş dönmesiyle
Sabahın çiyini akşamın odalarına düşürerek
Ağzım yarım kalmış arzularından bir avaz
Tuttum şiirler yazdım unutma diye beni.

Ölümden sonra da var olduğum güzellik...

27.

Aylardır gitmiyordum. Deniz kıyısına gittim. Ben aylardır gökyüzüne de bakmıyorum. Bir eski mavilik işte. Bir gece soluğu. Güneş salkımı. Dünya dışı bir dünya. Dönüyor. Su kırılınca köpük oluyor. Beyaz oluyor. Kumlar beşik gibi bir gidip bir geliyor. İnsanlar seviniyor. İnsanlar denize girince bağırıyor. Bilmiyorum. Ben ağladım.

“Berke’yle yüz biraz, ben bilmiyorum işte.”

Sonsuz bir annesin sen.

Denizde de...

Boşluk kendine çevirdi beni. Her şey ağırlaşıyor. Her şey soğuyor. Belki de hiçlik bu. Sen orada yalnız kalma diye burada konuşup duruyorum. Canımın burcu. Kirpiksiz gülüm. Merhametine sığındığım kadın. Senden bir parmak yüksekte aldığım her soluk kalbimi kurutuyor.

Ömür Hanım, iyi ki ben de seninle yaşadım dünyayı.

28.

Bülbüller figan eyler*
Yaramı tamam eyler
Ben felek bizarıyım
Her günüm haram eyler

Acımın burcu sensin
Külümün harcı sensin
Ölümün kışı geldi
Canımda kırcı sensin

Şu dağın başı hayal
Gözümün yaşı hayal
Oturdum toprağına
Kirpiğı kaşı hayal

* Bir Urfa türküsünden söz alarak.

29.

Dünyanın bütün seslerini alıp götürdün
Mezarından başka harf kalmadı ağızımda.
Yorulduğum kalabalığın hayatından
Yaşamak diye el çırdığım ne varsa
Şimdi bir ölüm türküsü, bir hatıra yangını
Yalnızlık çark dönüyor üstümde.

Yeryüzü şarkım, sürmeli pencerem
Her sabah aynı soğuk
Her akşam aynı keder
Yastığını koklaya koklaya öğrendim
İnsan bir kere ölmüyormuş meğer...

30.

Ölüm evini buldu.

Ağzımızda son bir dünya hecesi
Yüzümüz, suyuyla boğulmuş bir göl
Kırpıklarımızda kurumuş arzular
Geçip oturdu "*ılık minderimize.*"*

Ben şimdi o bağbanım Hatice
Kemiklerin çiçek açsın diye
Çırpınıp duran başında...

* Ergin Günçe.

31.

*Yâr zülfünde arş-ı rahman eğlenir**

Şahgülüm

Buna da mı sevinecektim...

Eğilmiş ak göğsünün eziğine

Mezarında çiçeklenip duruyor Tanrı.

* Yozgat Türküsü / Arş-ı Rahman: Tanrının Makamı.

32.

Eşiksiz evim, penceresiz odam
Sevdiğim ne varsa bir bir geliyor ardından
Ölüm beni sana hazırlıyor...

33.

Uyandım. Alacakaranlık. Bir öksüz rüya bedenim. Ruhun doluyor. Her şeyde ikinci bir varoluş büyüü. Taşlar gökyüzüne gülümsüyor. Yıldızlar karıncaların gözbebekleri. Rüzgâr dünyayı uykulara boyuyor. Mesafeler kaybolmuş. Eşyada bir insan sıcağı.

Sonsuzluk kirpiğimizde serçe kuşu. Bir kanadı hayal, bir kanadı hatıra. Konup konup kalkıyor çaresizliğimize.

İkimiz de eşikteyiz. İçeri de ıssız, dışarı da. Sen geçtim sanıyorsun, ben kaldım. Bir uzun can çekişme.

Dudakların ağızımda gözyaşı mührü... Ömür Hanım, öyle bir acı ki bu, ölen yaşayanda her gün yeniden ölüyor, yaşayan ağlamadan kimseyi sevemiyor.

34.

*Kefenimi toprağının altına sermedikçe,
elimi çekmem senden, çekmemi bekleme.*

HÂFİZ

35.

Biz Şimdi Sezer'in bahçesinde
Ölümlle mühürlü iki kum asmasıyız...

Saçları rüzgârla gamzeli bir iyilik
Üstü başı güneşe çıkmış yaşama arzusu
Elleri yüz bin serçe çimenlerin koynunda...
Sevgi nasıl bir Tanrı böyle Hatice
Miran'la, Kejan'la, bahçelerin gökyüzüyle
Sezer bir daha büyütecek bizi.

Uzun sürmeyecek odaların soğukluğu
Bir gün yapraklarımız değecek birbirine
Sen o gün geleceksin evine
Ben o gün geleceğim evine...

36.

Ölüler yaşlanmazmış

Yalan

Sensin canımda çırpınan zaman.

Bir gün ben de

Senin kış bahçende--

Sevmek başka nedir Ömür Hanım...

37.

Gün bitti

Beydağları akşam misafirim

Ölümden konuşuyoruz

Puhu, yılan, karınca...

38.

Ayrılık mı olur seninle benden

*Meğer başım düşse meydan içinde.**

Harfim, hecem, cümlem

Bütün hatıralarımızı toplayıp geleceğim

Ayrılık o zaman tamam olacak.

* Pir Sultan Abdal.

39.

- İçme Őunu, beni ortada bırakacaksın.
- Biraz toparlanayım da Karadeniz'e gidelim.
- Gittiğin yerde bir gece kal. Ben iyiyim. Yazık sana.
- Gelmiyorlar diye söylenip durma insanlara.

- Kimseye borcumuz kalmadı değil mi?

Beni onurundan doğuran kadın

Kalmadı

Bu kadarmış bizi büyüten acı

Bu kadarmış içimizde yanan ışık

Bu kadarmış yeryüzüne düşen gölgemiz.

2014 - 2016